

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwowa nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19, AZ/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez AZ

(Sprawa C-792/21 P)

(2022/C 73/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: AZ (przedstawiciele: T. Hartmann, D. Fouquet, M. Kachel, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

1. a) Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-196/19 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), C(2018) 3166, w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;

2. tytułem ewentualnym do pkt 1,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie oraz, w pozostałym zakresie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w pozostałym zakresie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie oraz, w pozostałym zakresie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności całości spornej decyzji [lub „również w pozostałym zakresie” w odniesieniu do wnoszącej odwołanie];

3. tytułem ewentualnym do pkt 2,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji;
- b) tytułem ewentualnym do pkt a), uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 1 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;

4. tytułem ewentualnym do pkt 3,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie;

5. tytułem ewentualnym do pkt 4,

- a) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 2 lit. a) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w zakresie, w jakim nakazuje ona odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie, odzyskanie ponad 15 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 500 godzin rocznie i odzyskanie ponad 10 % tych opłat od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 8 000 godzin rocznie;
- b) tytułem ewentualnym do lit. a), uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd, aby ten wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie pkt 2 lit. b) podniesionego w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie w zakresie, w jakim decyzja ta nakazuje odzyskanie ponad 20 % opublikowanych opłat za użytkowanie sieci od dużych odbiorców energii elektrycznej, których roczne zużycie wynosi co najmniej 7 000 godzin rocznie;

6. obciążenie Komisji kosztami postępowania, włącznie z kosztami zastępstwa procesowego oraz kosztami podróży.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi cztery zarzuty.

Zarzuty pierwszy i drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia

W ramach dwóch pierwszych zarzutów wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów unijnego prawa proceduralnego, a mianowicie przysługującego skarżącej przed nim prawa do bycia wysłuchanym oraz ciążącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia swego rozstrzygnięcia. Ze względu na te naruszenia Sąd wyciągnął błędny wniosek o istnieniu pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Część pierwsza każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie pomocy państwa podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji dotyczącej określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) (pkt 8, 117 i 127 zaskarżonego wyroku).

Część druga każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV (pkt 12, 68, 100 i 101 zaskarżonego wyroku).

Część trzecia każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym braku zwrotu wszystkich utraconych przychodów i kosztów poniesionych w efekcie przyznania zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci (pkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku).

Część czwarta każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie państwowego charakteru zasobów podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym nieważności decyzji wydanej w 2011 r. przez Bundesnetzagentur (pkt 76 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi ponadto, że Sąd dopuścił się naruszenia unijnego prawa materialnego, uznając, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że w ramach przeprowadzanej analizy Sąd zastosował błędne pod względem prawnym kryteria pomocy państwa w zakresie dotyczącym obowiązkowego obciążenia w rozumieniu prawa pomocy państwa i kontroli państwowej (pkt 77, 83, 86 i 101 zaskarżonego wyroku).

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, dopuścił się naruszenia prawa uznając przewidzianą w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłatę za obowiązkowe obciążenie w rozumieniu prawa pomocy państwa, i to pomimo zarówno braku istnienia po stronie operatorów sieci obowiązku pobrania, braku istnienia ciążącego na użytkownikach i odbiorcach końcowych energii elektrycznej obowiązku zapłaty, jak i pomimo tego, że wszystkie te utraty przychodów i wszystkie te koszty nie zostały zwrócone operatorom (pkt 68 i 75–115 zaskarżonego wyroku).

W trzeciej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, dopuścił się naruszenia prawa wyciągając wniosek o istnieniu kontroli państwowej nad przewidzianą w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłatą, ponieważ wyszedł on z założenia o istnieniu obowiązku pobrania i całkowitego pokrycia kosztów oraz uznał, iż Bundesnetzagentur ustaliła kwotę tej dopłaty (pkt 100–112 zaskarżonego wyroku).

W czwartej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd, opierając się na stronniczej prezentacji prawa krajowego, określił niekompletne i błędne ramy odniesienia (pkt 8 i 128–131 zaskarżonego wyroku).

Zarzut czwarty: naruszenie zasady niedyskryminacji

Wreszcie, czwarty z zarzutów odwołania został oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji polegającym na tym, że Sąd nie wziął pod uwagę bezprawnej różnicy w traktowaniu zaistniałej pomiędzy nakazanym w spornej decyzji Komisji odzyskaniu spornej pomocy a ustanowionym w § 32 ust. 7 rozporządzenia StromNEV z 2013 r. przepisem przejściowym i, co za tym idzie, uznał, że nie doszło do naruszenia usankcjonowanej w prawie unijnym ogólnej zasady niedyskryminacji (pkt 141 zaskarżonego wyroku).